ל"ה ערבוב מקראות יש כאן כי רישא דקרא ויאמר המלך ויעשו ארון א' וגו' הוא בד"ה ב' כ"ד וסיפא דקרא ייקב חור בדלתו הוא במלכים ב יב. דין כ מות בלכנו האת במנכנים ב יב, ב) לעיל פ"ב הל"ד וש"ג, ג) רבי, ד) לקמן הל"ג, ה) ב"מ כו א פסחים ז א, ו) חולין לה א,

עין משפם נר מצוה

א מייי פרק ג משקלים הלי״ד: ב ב מיי שם הלט"ו: ג ג מיי פ"ו ממעשר שני הלכה יב: ד ד מיי פרק ג משקלים הלי"ב: ה ה מיי פרק ה מפהמ"ק הל"ח: ו ר מיי פ"ו מכלי המקדש הל"ט: ז ז מיי׳ פ״ו ממעשר שני הלכה י:

ימות השלחת מנת מעות שנתנחו כין שקנים נקיני שהיי שופר של שקלים היה סמוך לקינים כפי סדר השנוי בפ" דלעיל ואל לנדבה שהנדבה בסוף ושקלים בראש: ומשני למין הנבליים. פיי בעיגול סביב היו עותדין והיו השקלים סמוך לנדבה מלד א': ופריך לא זורכה. לא הל"ל אלא מחלה למחלה יפלו לשקלים צורכה. לא הל"ל אלא מחלה למחלה יפלו לשקלים

לורכה. לא הל"ל אלא מחלה ומחלה יפלו לשקלים שמניאין מהן קרבנות לבור הקבועים משא"ה נדבה שאיין אלא לקין החובח: ומשני אים דבעי וכו'. שרנו למרן דהיינו טעתא דלא יפלו לשקלים באין וכו'. לפעמים יחומרו השקלים ושירי שקלים לחומה העיר ולא לקרבנות באין נותלא שהנדבה חמורה מחנה: מחלה מ"ל כשקלים שנחלאו במחלה למחלה ה"ל כשקל שמחו בעליו שנופל לנדבה כדמסיק: עד דאנא חמן, כשהיינו בבבל שמעתי בשאל ר"י לשחלא חמן, כשהיינו בבבל שמעתי ששאל ר"י לשחלא המן, כשהיינו בבבל שמעתי מוסר בני: נוליכם לים חמלה לא ככניו ולא שועליו בנ

מומי בו: יוליכם לים המלח לא להכינין ולא מועלין בנו. וקשיא ויש חטאת וכרי. אמתני פריך דמני בין קינין וכרי מחלה למחלה יפלו לגחל עולה בשלמא קרוב לגחלי עולה כיון דמדאורייתא אולינון בתר

קורבה הוה כאילו הן ודאי גוזלי עולה אלא מחצה

קורבה הוה כאילו הן ודאי גוולי עולה אלא מחלה על מחלה דמתפקיקא שדינן להו לגוולי עולה קשיא על מחלה דמתפקיקא שדינן להו לגוולי עולה קשיא וכי חטאת יכול להקריב עולה מספק: וחשני סמאי ב"ד הוא על המוסרות שיקרבו עולות. אע"ג די הוא מילח הוא היי דין הוא שיקרבו עולות: ופריך האשה הואה שהביאה המעום הלנו במה מחכפר שהרי לא הקריבה חעלתה: ומשני הנאי ב"ד מה בחשלי הקריבה חעלתה: ומשני הנאי ב"ד מה בחשלים הא והריבות המשלים היא מין בחשלים הא והריבות החברים המשלים הא והריבות החברים החברים החברים או החברים החברים

ותספי שנחי כ ד הוה המשפק חט הקיקין משפק התמפק קינין ליתן קינין כפי המעוח הנתנאאים ושוחטן חטאת על הספק דחטאת העוף באה על הספק ואינה נאכלת: ופריך לא צורכה. וכי לא הספק ואינה נאכלת: ופריך לא צורכה. וכי לא

הטפטק וחינה נחכנת: ופריך נה נורכה. וכי לת היה לריך לחנה לשנות נמי בין קטורת לעלים ובין לבונה. לוהב לכפורת מה דינם: ומשני וחניסה בסיפה. כבר תנא בסיפא זה הכלל הולכין אחר הקרוב והרבינן הכל בזה הכלל ומיהו הנך דתני

שקה בינה ותנ בין הכנ בזה הכנכ ומיהה הקד דמני אינטרין לאממעי שום חידוש כדשניון: הלבה ב מחנהי לנונום מעשר. אפי כל השנה כולה לפי שעולי רגלים אינן מספיקון להוציא כל מעשר שני שלהם ברגלים

מתפיקן ניהורית כ מעשר שני שלהם ביננים ומניחין אותן לקרוביהם או להחוביהן בטובה כולה זהן אוכלין אותן בקרושתן ועיקר אכילת מעות מעשר שלמים היו מביאין מהן הלכך לוקחין מהן בהמות ואע"ג דאיכא למימר שמא מן המוכרין בהמות ואע"ג דאיכא למימר שמא מן המוכרין

נפלו ונתחללו כבר כיון דלוקחין הוי רובא שהרי כמה אנשים לוקחים מחגר ה' אמרי דלוקחין הן ולא

דר נייי פיין נוננטני שני טנט יי. דו ח מייי שם הל"ט: ש' ט מייי פרק י"ט מפהמ"ק הל"ד:

נוסחת הבבלי

(א) לקינין לגחלי כר: (ב) כמין קובליים כר יפלו לשקלים אית כרי שמת (אביה) א"ר אסי כר וותת מהו א"ל כרי עולה רבי חוקיי אמר בשם ר"ל תנאי ב"ד כו' עולות אם כן האשה כו': (ג) בירושלם בשעת הרגל מעשר ובשאר כל ימו' השנה חולין:

הגהות הגר"א

[א] השורה הנסגרת כאן ל"ג לה וע"ן בת"ח שהאריך מאוד והביא ראוי נגד בעל קייע דלייג לה: [2] זיל את הפסולות ואת האובדות: [2] הייג לייז דלא בין קינין לעצים בין לבונה לוהב לכפורת כצייל:

ציון ירושלים

משמרות ועי' יבמות דף ק"ו רש"י שם ד"ה כל שכתב ששה בתי אבות אבל בגמ' שם משמע דגם בשבת היה שמנה דוק ותשכח אבל מנאמי מנחות דק"ז ע"ב שמבוחר ג"כ דלח היה רק ששה בתי חבות ובתשובה בחרתי בדברי' בחורך וחכ"מ: תנאי ב"ד הוא המספק את הקינין מספק את הפסולות. עש"ך ח"מ

גליון הש"ם

[6] עיין ק"ע אמנס ברע"ב כתב בשם הירושלמי דבית דין הממונים על הקנין לוקחין משל לבור כפי אותן מעות שנמלאו ומקנין אותן לבעל המעות וכר ע"ש נראה שהיה לו המתוח וכר ע"ש נראה שהיה לו דקי"ל כר"י דהמספק את הקנין מספק את הפסולות שהרי הרע"ב אומר כן לקמן מ"ז קשה אמאי כתב כאן דבא משל לצור ונראה כיון דטעמו דר"י משום דאינו מקבל מעומיו עד שיהא המוצח מרלה כמ"ש הרע"ב שם א"כ זה דוקא בנפסלו אבל כאן במע"מ דיקרבו הקינין לגחלי עולה יש כאן ריצוי מזבח אם כן אמאי יפסיד המספק את הקנין ומש"ה תקינו דבא משל לבור ודוק:

תורה אור השלם

1. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וַיִּעֲשׁוּ אֲרוֹן אֶחְד וַיִּהְנָהוּ בְּשַׁעַר בֵּית יַיָּ חוּצְה: דברי הימים ב כד ח

2. וַיִּקַח יְהוּיָדֶע הַכּּהֵן אֲרוֹן אֶחֶד וַיִּקָב חֹר בְּדַלְתוֹ וַיִּתֵן אֹתוֹ אֵצֶל הַמּוְבַּחַ מִּיְמִין בְּבוֹא אִישׁ בֵּית יְיָ וְנְתָנוּ שְׁמָּה הַכּבְּנִים שׁמְּרִי הַסַּף אֶת בָּל הַבָּטָף הַמּוּבָא בִּית יְיָ:

מלכים ב יב י בֶּטֶף מְזַמְּרוֹת מִזְרְקוֹת הֲצֹצְרוֹת בָּל בְּלִי זְהָב וּבְלִי בָטֶף מִן הַבָּטֶף הַמּוּבָא בֵית יְיָ: מלכים ב יב יד ומסתמא לשני מינין נדבות עשה אותן: מפני הטמאין. לעולם נדבה א' היתה אלא שיהוידע נתנו בפנים אבל המלך אמר שיתוכה בחוץ כדי שיוכלו גם הטמאים דהיינו טמאי מת ושרץ ליתן לחוכו שהם מותרים לבא במחה לויה: על שם וכו'. כלומר ע"כ לומר דשתי נדבות היו דבמלכים כתיב אך לא יעשה בית ה' והיינו הנדבה הכתובה במלכים לא נעשו המום היו ומן הכסף המובא בית ה' והיינו הנדבה הכתובה במלכים לא נעשו המובא בית ה' והיינו הנדבה הכתובה במלכים לא נעשו שופרות כלי שרת אבל מנדבה הכתובה בד"ה והיא ניתנה חוץ לבית ה' ממנה עשו כלי שרת: מ"ג ספות כסף המובא בית ה' יפנו לפקלים. דבתר קרוב הלבה א בתרב" יפנו לפקלים. דבתר קרוב הלבה א בתרב" יפנו לפקלים. דבתר קרוב הרב"

אזלינן כדכתיב והיתה העיר הקרובה אל החלל: מהלה על מהלה יפלו לנדבה. בגמ׳ מפרש תני דבי ר' ישמעאל נדבה אחת דכתיב וויאמר המלך ויעשו ארון אחד ויתנהו בהיכל בית ה' יויקב חור בדלתו והא דכתיב ויאמר המלך ויעשו ארון טעמה: מחלה על מחלה יפלו ללבונה. דלבונה היה עלמה קבתה! מנהלם על מחולם יפור ולכולם, ילכולם הית עלתה קרבן ועלים מכשירי קרבן: מ**חלה על מחלה יפור לגוולי עולם.** מפרש בגמ': גבל' **ופריך לא צורכה**. לא היה לו למנא לשנות אלא מעות שומולאן בין שקלים לקיני שהרי

הדרן עלך פרק י"ג שופרות

הלכה א מתני' "מעות שנמצאו בין השקלים

הלבה ב מתני' ימעותה שנמצאו לפני סוחרי

הבית חולין (ג) חובירושלם בשאר כל ימות השנה חוליו ובשעת הרגל הכל מעשר "בשר שנמצא בעזרה איברים עולות וחתיכות חמאות ובירושלם זבחי שלמים זה וזה תעובר צורתו ויצא לבית השריפה נמצאי בגבולין אברים נבילות וחתיכות מותרות

אחד ויתנהו בשער בית ה' חוצה אמר רב חונא מפני הטמאים ר"ח בשם ר' יוסף (על שם) 3אך יעשה בית ה' ספות כסף מומרות וגו':

לגדבה קרוב לשקלים יפלו לשקלים לגדבה יפלו לגדבה מחצה למחצה יפלו לנדבה בין עצים ללבונה קרוב לעצים יפלו לעצים ללבונה יפלו ללבונה מחצה למחצה יפלו ללבונה בין קינין לגוזלי עולה קרוב לקנין יפלו (א)לקינין קרוב לגוזלי עולה יפלו לגוזלי עולה מחצה למחצה קרוב לגוזלי עולה יפלו לגוזלי עולה מחצה למחצה יפלו לגוזלי עולה יבין חולין למעשר שני קרוב לחולין יפלו לחולין למעשר שני יפלו למעשר שני מחצה למחצה יפלו למעשר שני מה הכלל הולכין אחר למחצה יפלו למעשר שני זה הכלל הולכין אחר הקרוב להקל מחצה למחצה להחמיר: גמ' לא הוצרכה דלא בין שקלים לקינים ר' אבון בשם הוצרכה דלא בון בוכלייאר היו עשוין מחצה למחצה יפלו לגרבה ואו (לא צורכה דלא מחצה למחצה יפלו יפלו ליותרי ביותרי יפלו שווים ביותרי יפלו שווים ביותרי יפלו ייינים ביותרי יפלו שווים ביותרי יפלו ייינים ביותרי יפלו ייינים ביותרי יפלו ייינים ביותרי יפלו ייינים ביותרי ייינים ביותרים לשקלים) אית דבעי מימר שמא יפלו לשירי הלשכה אית דבעי מימר מחצה למחצה כמי שמת א"ר" יסא עד דאגא תמן שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל הפריש שקלו ומת אמר ליה יפלו לגדבה (מותר) עשירית האיפה שלו רבי יוחגן אמר היוליכם לים המלח רבי לעזר אמר יפלו לגדבה וקשיא ויש חמאת קריבה עולה יחזקיה (אחי) בשם רבי שמעון בן לקיש תנאי בית דין הוא על המותרות שיקרבו עולות האשה הואת במה היא מתכפרת אמר⁷⁷ ר' יצחק ⁶³ תנאי ב"ד הוא יהמספק את הקינין הוא מספק את [ב]הפסולות לא צורכה ^{[1}דלא רון בן דוה מטפק את החופטורות לא צו בדיפורא בין קטורת לעצים ללבונה לוהב לכפורת ותניתה בסופה זה הכלל הולכין אחר הקרוב מחצה למחצה להחמיר:

בהמה לעולם מעשר ובהר

ובשעת מחללו והכי הן מעשר: בכר פנים חולין ואפילו ברגל שרוב מעות שביד בני אדם או הן של מעשר אפ״ה הוי חולין דאולינן בתר רובא ובשעת

נעודה פירוסנים בין חברין בין חמיכות זכחי שלמים והייה דחיכת נספוקי בחדה זבמעשר בהמה ומידי דשכיחת נקט: זה זוה מעובר לזרסו ויצא לבים השרפה ירושלמי אמר רי יוסי יחות לחוכל אי את יכול שמא נתקלקלה צורחו פיי שמא הוא נותר לשורפו אי את יכול שמא לא נתקלקלה צורחו כלומר שמא עדיין לא בא לידי נותר לפום כן צריך מימר תעובר למחר ויצא לבית השרפה ולובחי שלמים לרך אתה לפרש תעובר צורחו עד יום ג׳ שמא היום נשחט ואינו נותר עד יום ג׳ לריך אתה לפרש תעובר צורחו עד יום ג׳ שמא היום נשחט ואינו נותר עד יום ג׳ לכך מתנה יפנים משומ מתנו פל יום ב שנת היים כמום יחים מתו פל יום ב לשחיטתו : מתגי' אנרין נבלום. והאוכלן לוקה לפי שנתנבלה השליכוה אכרין: **חסיכום מוסכום.** ירושלמי חסיכות מוחרות לא ממש מוחרות אלא מוחרות משום נבילה

לטורה בירושלים בין אברין בין חחיכות זבחי שלמים וה״ה דאיכא לספוקי בתודה

נתנאו חבנ הר הבית גה היה עשוי והתכבד נפי שהוח גבוה והרוח מכבד ומסיר כג האבק וגם אין אדם רשאי ליכנס להר הבית באבק שברגליו לפיכך אין אבק מנוי שם: איברים עולות. כיון שמנותח כדרך הנחוח המפורש בעולות בידוע שהן של עולות: ותחכירות חטאות. כיון שמנותח כדרך הנחוח המפורש בעולות בידוע שהן של עולות: חחסירות חטאות. לאין אוכלין בעורה אלא מטאת ואשמות: בירושלם ובחי שלמים. דרוב בשר הנאכל בירושלם הוי שלמים: זה וזה. בין שנתוא בעורה בין שנתוא בירושלים תעובר לורתן לפי שנפסל בהיסח הדעת אסורין באכילה ואין לואל בהן ולשרפן עד שיפסלו בדלי לורה באלחים עד שיפסלו בדלי לורה דשלחים עד יום השלישי: נמצאו בגבולין. בערי ישראל: איברים נפילום. שכן דרך שחוחכין הנבילות לאיברים ומשליכן ברחובות שיאכלוהו הכלבים: חסיכום מוחרין. שאין דרך לחחוך

דשתא ואימור מקמי רגל נפיל: בירושלם. שלא בשוק הבהמומ: בשעם הרגל הכל מעשר. ולא אולינן בתר רוב שתא לפי ששוקי ירושלם עשוי להתכבד בכל יום ואי נפל מקודם כבר נמצאו אבל הר הבית לא היה עשוי להתכבד לפי שהוא גבוה והרוח מכבד ומסיר כל

יום השלישי: נמלאו בנבולין. בערי ישראל: איברים נכילות של הביה לה ובדיה חיים השלישי: נמלאו בגבולין. בערי ישראל: איברים נכילות של המסף הייע המקר היה לא לבדיה ודריש את שאר הספף הייע הדריש את שאר הספף הייע החסיר בעד ביה וישסור לפים לבית הי: לאתר שחשת של הספר המות מותם של החלים לבית הייע לאתר מותם של החלים לבית הייע לאתר מותם של החלים להחלים להמות בשל המרכלים לבית הייע לאתר מותם של השלח בל החלים להחלים להמות של המותם של המותם של החלים להמותם להמותם

מתנר' מעום שנמלאו כין שופר שקלים לשופר נדכה. הולכין אחר הקרוב בין להקל בין להחמיר: מחלה על מחלה יפלו לנדבה. דנדבה חמורה דכולה עולה אבל שקלים שיריהן קילי קדושתייהו דניתנין לחומת העיר ומגדלותיה: לבונה. חמירא דלבונה היא עלמה קריבה אבל עלים הן מכשירי קרבן: בין קינין לגוולי עולה יפלו לגוולי עולה. סממן כרבנן דקיני חובה הן ואסד לעולה וא' לחטאח וחטאת הבשר נאכל לכהנים ומיד שיש לו שעת היתר לכהנים אין בו מעילה והעולה כליל וחמירא טפי: בין חולין למעשר שני. לאו במקדש עסקינן אלא אם היו שני לבורי מעות בתיבתו מחצה למחצה יפלו למע"ש ויאכלם בירושלים כגון שנשתמש בהן כאחד דאי לא הוה אזלינן בתר כדמוכח בפסחים בפ"ק (דף ז.): מתני' מעום שנמלחו לפני סוחרי בהמה בירושלים לעולם מעשר שני. לפי שרוב מעות מעשר שני לשלמים אולא דאתיא שם שם כתיב הכא ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך ותירושך וגו' עד ואכלת שם וגו' והתם [כתיב] וזבחת שלמים ואכלת שם [דברים כו] לא שאינו רשאי לאוכלן בתורת חולין כלל אפילו בירושלים דאפילו בתתפסה לשלמים לא תפסי דאמרינן בפרק התודה א"ר אמי המתפיס מעות מעשר לשלמים לא קנו שלמים ואם רצה ליקח בהן חטין או דבר אחר רשאי וחניא החם הלוקח חיה לובחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין כגון שלקחה ממעות מעשר שני ומפרש דאפילו העור אינו בתורת לנאת העור לחולין כשאר שלמים שהעור לחולין ואפילו של מע"ש דאמרינן בעירובין פ"ג בבקר מלמד שלוקחין בקר אגב עורו דפשיטא שהעור חולין גמור: ובהר הבים חולין, ירושלמי אמר רבא בר חייא בשם ר' יוחטן חזקה שאין כהן מוליא מעות מן הלשכה עד שמתחללת על הבהמה: [ובירושלים] בשאר כל ימום השנה חולין וכשעת הרגל מעשר. מפרש בפסחים פ"ק אמר רב שמעיה בר זירא מ"ט הואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום וקמאי קמאי אזלו להו : מתני׳ דלא כר׳ יוסי דתניא [תוספתא פ"ג] א"ר יוסי אלו דברי בית שמאי אבל ב"ה אומרים לעולם מעשר חוץ מהנמלאין בהר הבית בשאר ימות השנה שהן חולין: בותנר' אברין עולות. ודווקה שמנותחין כמפורש במס׳ יומה פ"ב וחתיכות חטאות וה"ה דאיכא לספוחי

באשם אבל חטאת שכיחא טפי מ״ת אכילתן

שוה ליום ולילה ודוקא בעזרה איכא לספוקי בחטאת אבל בירושלים לא דאינה נאכלת חוץ